

Tenia set anys quan vaig arribar a Ultramort i em va tancar a l'habitació com a senyal de protesta, jurant que no en sortiria mai més.

_____ (tanmateix, així doncs, així mateix) uns mesos més tard va aparèixer la Bel, com un àngel providencial que havia de contribuir a atenuar les conseqüències que una resolució tan desraonada podia haver tingut en la seva vida. La Bel era especial i duia unes ulleres estrafolàries de color rosa fúcsia amb retalls fosforescents. Els seus pares, tot i no dur ulleres rares, també n'eren, d'especials. No tenien cap interès _____ (a mantenir/ en mantenir) cap (dels, de les) _____ costums d'Ultramort, tot i que hi havien viscut des de sempre. Per començar, els pares de la Bel _____ (li, la) permetien voltar per Ultramort sense límits ni horaris, fins ben entrada la nit i, _____ (com que, posat que, degut que) els meus pares aviat s'hi van fer amics, no vaig trigar (a, en) _____ adquirir el mateix hàbit.

Va ser gràcies a la Bel que vaig anar _____ (coneixent/ coneguent) les peculiaritats d'Ultramort. Ella va ser qui em va omplir el cap d'històries i qui, un dia a cau d'orella, em va dir que els habitants d'Ultramort patien una malaltia silenciosa que no sabien que tenien perquè ningú _____ (els la, les hi, els hi) havia sabut diagnosticar. Afectava _____ (a tot Ultramort/ a tota Ultramort), tret de, no sé per quins misteris, la pròpia família de la Bel. Insistia _____ (en que/ en què/ que) no havíem d'atansar-nos als habitants d'Ultramort per evitar al màxim possible que ens encomanessin la malaltia. Arguïa amb arguments estrambòtics les causes de la malaltia amb la _____ (dosi, dosis) exacta d'inversemblança: els habitants d'Ultramort, llevat de la família de la Bel i nosaltres mateixos, només s'alimentaven d'alls i per això no tenien _____ (prou/prou) forces per fer una vida normal.

L'ensopiment dels ultramortencs era evident. Però amb la Bel, Ultramort podia tenir _____ (moltes/molts) avantatges i fins i tot assemblar-se a la vida. Ho vaig saber el dia que em va portar les ulleres: pren, per a tu, ara ho entendràs tot, em va dir tota decidida. Me les vaig ajustar, intentant no destrossar la muntura desballestada i tot es va tenyir de color sèpia. És cert. Amb la Bel veia una Ultramort sencera, _____ (complerta/ completa) i no perquè la Bel no _____ (fos/sigués) la primera detractora d'Ultramort i els ultramortencs. Amb les ulleres posades, com dues espies secretes vingudes d'un altre planeta, hi voltàvem fins al capvespre, la recorriem de cap a cap, _____ (cosa que/ el que/ el què) ens ofería la visió deformada de viure en una ciutat antiga, pròpia d'un altre temps. I només quan arribàvem _____ (fins a/fins) la

font de pedra, a tocar de l'església buida, ens adonàvem que el sèpia s'havia tornat negre i havíem de retirar.

degut que no es fa servir com a causa
posat que/ posat el cas que: en el supuesto caso de que
prou es invariable